

Arrest

nr. 281 083 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldde zich op 24 maart 2003 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om, in functie van zijn ouders, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Op 15 februari 2010 werd verzoekers zoon, I.O., geboren uit zijn relatie met K.D., een Poolse vrouw.

- 1.3. Op 11 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot vestiging of tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.
- 1.4. Verweerder nam op 3 juli 2012, gelet op de verschillende strafbare feiten die verzoeker reeds pleegde, de beslissing tot verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.
- 1.5. Verzoeker diende op 14 november 2012, in functie van zijn Poolse vriendin, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.
- 1.6. Verzoeker zat vanaf 23 februari 2013 in Duitsland in de gevangenis.
- 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 mei 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.8. Op 3 juli 2015 werd verzoeker door de Duitse autoriteiten overgedragen aan België.
- 1.9. Via een op 12 augustus 2015 gedateerd schrijven verzocht verzoeker om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart.
- 1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besliste op 13 augustus 2015 dat verzoeker geen recht op terugkeer had omdat hij langer dan een jaar uit het Rijk afwezig was en hij niet meer in het bezit was van een geldige verblijfstitel.
- 1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 18 november 2015 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker stelde tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, evenals een beroep tot nietigverklaring.
- 1.12. Op 18 november 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker ook een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.
- 1.13. Bij arrest van 27 november 2015 met nr. 157 264 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering van 18 november 2015.
- 1.14. Op 2 december 2015 werd verzoeker gerepatrieerd naar Marokko.
- 1.15. Bij arrest nr. 161 540 van 8 februari 2016 stelde de Raad wat betreft het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 18 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering de afstand van het beroep vast.
- 1.16. Verzoeker verklaarde op 26 augustus 2017 naar België te zijn teruggekeerd.
- 1.17. Op 12 januari 2018 diende verzoeker, in functie van I.O., zijn kind dat de Poolse nationaliteit heeft, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.
- 1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 juli 2018 de beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie afgegeven ingevolge de verblijfsaanvraag van 12 januari 2018. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 juli 2018 ten aanzien van verzoeker ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.20. Verzoeker verklaarde op 12 juli 2018 een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te willen indienen. Deze aanvraag werd dezelfde dag afgewezen

door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

1.21. Bij arrest van 4 maart 2019 met nr. 217 872 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 10 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.22. De Raad verwierp bij arrest van 4 maart 2019 met nr. 217 873 het beroep ingediend tegen de beslissing van 10 juli 2018 tot intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie.

1.23. Op 4 maart 2019 poogde verzoeker zijn kind, dat bij de moeder in Polen verbleef, tegen de wil van de moeder mee te nemen naar België. Dit kon worden voorkomen door tussenkomst van derden.

1.24. Verzoeker nam op 16 februari 2020 zijn zoon mee uit Polen. Hierbij gebruikte hij geweld ten aanzien van zijn ex-partner en verwondde hij haar.

1.25. Op 22 mei 2020 diende verzoeker, in functie van I.O., een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.26. Verzoeker diende op 22 mei 2020, zonder de toestemming van de moeder van dit kind, voor I.O. een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.27. Op 25 september 2020 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen inzake de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving voor I.O., gelet op het ontbreken van de nodige bewijsstukken, de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden en werd een bijkomende termijn verschaft tot 31 oktober 2020 om alsnog de ontbrekende documenten te bezorgen.

1.28. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 november 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.29. Bij arrest van 6 april 2021 met nr. 252 272 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.30. Verzoeker diende op 15 december 2021, in functie van zijn minderjarige Poolse zoon, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.31. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 juni 2022 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 15 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5°de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.12.2021 werd ingediend door

Naam: [O.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer van drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in, in functie van zijn minderjarige kind [O.I.] [...], van Poolse nationaliteit. Dit in toepassing van art. 40bis, §2, 5 van de wet van 15.12.1980.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen [nemen] moet betrokkene vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is,

waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K.A. HvJ C-82/16 dd.8 mei 2018).

Vooreerst blijkt dus uit het dossier dat mijnheer het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 8 jaar genomen op 18.11.2015. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht, gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen en het bevoegde bestuur het niet heeft ingetrokken of opgeheven. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Hij is kennelijk wel gerepatrieerd op 2.12.2015, echter hij is illegaal teruggekeerd zonder eerst opheffing te vragen van zijn inreisverbod. Het inreisverbod bestaat wel degelijk en heeft bindende kracht gezien het werd betekend op 19.11.2015. Op het moment dat het werd genomen was het minderjarig kind reeds geboren. Het inreisverbod werd toen als maatregel evenredig geacht. Er werd een afweging gemaakt van de gezinsbelangen van betrokkene en het belang van het kind en het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een nieuwe aanvraag gezinshereniging opnieuw deze afweging te worden gemaakt. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie)

Uit het dossier blijkt dat betrokkene niet samenwoont met het kind. In casu werd er een vonnis voorgelegd van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afdeling Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank dd. 28.06.2021. De zaak werd aangespannen door de moeder die haar reisverbod met het kind wens opgeheven te zien. De rechtbank wenst hier niet op in te gaan, maar stelt dat de ouders een gezamenlijke overeenkomst hebben gesloten betreffende de zorg over het kind en dat die onderlinge overeenkomst naar mening van de rechtbank niet strijdig is met regels van de openbare orde, noch dat dit de waarborging van de belangen van de minderjarige in de weg staat. Hieruit blijkt dat de betrokken partijen een onderlinge overeenkomst hebben over de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag en de gelijkmatig verdeelde huisvesting met verdeling van de vakanties bij helften. De rechtbank neemt kennis hiervan. In dit vonnis staat expliciet: wat zijn (betrokkene) verblijfsprocedure betreft vertelt hij dat beroep werd ingesteld en er sprake is van administratieve fouten binnen het dossier die volgens hem zullen rechtgezet worden. Nergens uit het vonnis blijkt dat de rechtbank er zich van bewust is dat betrokkene onder inreisverbod staat. Betrokkene heeft het niet nodig geacht de rechtbank daarvan in kennis te stellen, wel integendeel hij heeft laten uitschijnen dat zijn gebrek aan verblijfsrecht slechts een formaliteit was. Had de rechtbank van het bestaan van dat inreisverbod geweten, ze zouden mogelijks de onderlinge overeenkomstig tussen deze mensen met betrekking tot de zoon, anders beoordeeld hebben. Niets sluit uit dat de verblijfsregeling mbt de minderjarige enkel door betrokkene werd bedongen met het oog op een verblijfsvergunning. Het staat uiteraard de betrokkene vrij dit te proberen, echter feit is dat gezien het om een onderlinge overeenkomst gaat, enkel bevestigd door de rechtbank en niet opgelegd, evengoed een andere onderlinge overeenkomst betreffende de zoon kan afgesloten worden dat wel degelijk rekening houdt met het inreisverbod van betrokkene en het feit dat hij GEEN houder is van het verblijfsrecht. Het verblijfsrecht van het kind komt niet in gedrang doordat betrokkenes verblijf wordt geweigerd. Het kind is houder van het verblijfsrecht in functie van de moeder en is gedomicilieerd bij de moeder. Niets sluit uit dat de moeder, in afwachting van het respecteren of opheffen van het inreisverbod, verder de zorg over het kind op zich neemt. Ze heeft al eerder aangetoond in het verleden dat ze daartoe in staat is. Ze is intussen in loondienst in België, ze heeft een huurcontract afgesloten, ze heeft een verbod tot uitreizen samen met haar zoon, dat alles samen biedt

voldoende garanties dat zij voldoende kan instaan om het vrij verkeer van dat kind in België te vrijwaren. De beslissing houdt ook niet in dat betrokkene zijn vaderschap niet verder kan uitoefenen op afstand. Met moderne communicatiemiddelen, occasionele bezoeken van het kind aan de vader in het land van herkomst of elders let op het moment dat het inreisverbod is gerespecteerd of de opheffing ervan is bekomen. Verder blijkt uit niets dat de moeder van het kind er niet in staat zou zijn om de zorg van het kind - desgevallend tijdelijk - geheel op zich te nemen. Gezien de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft met elk van zijn ouders, wordt het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van betrokkene als zeer laag ingeschat. Het belangrijkste is dat het kind in zijn vertrouwde omgeving van verblijven, vergezeld door minstens 1 van de ouders. Betrokkene kan financieel ook nog bijdragen vanuit het buitenland om het welbevinden van het kind te vrijwaren. Het is ook niet onbelangrijk dat betrokkene een inreisverbod van 8 jaar heeft gekregen omwille van redenen van openbare orde. In die zin is het gezinsleven van betrokkene en zelfs het belang van het kind wel een belangrijke afweging, maar is het niet absoluut. De redenen van openbare orde die ten grondslag liggen aan het inreisverbod worden hier belangrijker geacht als de vrijwaring van het gezinsleven of toch de beleving van dat gezinsleven in België.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat betrokkene de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven. De verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en het kind en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België op te bouwen. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het Poolse kind ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod op 19.11.2015 nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringbeslissing. De voorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 5 zijn niet voldaan.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Verzoeker diende een aanvraag van verblijf in als familielid van een Unieburger op grond van artikel 40bis, §2, 5° Vreemdelingenwet:

“ Art. 40bis.[1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.;"

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. § 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]1

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]1

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Verzoeker kreeg op 18 november 2015 een inreisverbod opgelegd van 8 jaar. Hij werd gerepatrieerd op 2 december 2015 en het inreisverbod is toen in werking getreden zodat de vraag naar de toepassing van het arrest *Ouhrami* en *JZ* van het Hof van Justitie in verband met de rechtsgevolgen van het inreisverbod zich niet stelt. Sinds het inreisverbod werd opgelegd is [I.] 7 jaar ouder geworden en zijn z'n belangen als kind veranderd en is de band met zijn beide ouders ook fundamenteel veranderd en uitgediept. Verzoeker voegt als stuk bewijzen van financiële en affectieve banden tussen hem en [I.] (stuk 2).

De grondslag van het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd is artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt: "Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore."

Artikel 3, punt 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt: "Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: 1. 'onderdaan van een derde land': eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore;"

Artikel 2 punt 5 van de Schengengrenscore stelt het volgende: "In deze verordening wordt verstaan onder: [...] 5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefenen; [...]."

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011).

In dit kader moet worden opgemerkt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 2, lid 2, a) en artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001).

De kernfamilieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2 van de richtlijn, beschikken over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in de Burgerschapsrichtlijn gestelde voorwaarden.

In deze zin kent artikel 40bis, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet een recht van verblijf toe voor zover de familieleden van de Unieburgers, vermeld in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Zoals eerder gesteld, blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing niet dat de identiteit van verzoeker en de gezinsband tussen verzoeker en zijn zoon worden betwist.

Het wordt niet betwist dat verzoeker de vader is van een minderjarige Poolse zoon die in België woont en van wie kan worden aangenomen dat hij zijn rechten van vrij verkeer als Unieburger heeft uitgeoefend.

Verzoeker moet sinds de geboorte van zijn kind worden beschouwd, niet als een derdelander zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn, maar als een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer.

Volgens artikel 43, § 1 van de Vreemdelingenwet kan het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel worden beperkt in volgende gevallen:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 43, luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen. [...]

§ 4. [...].”

Blijkens deze bepalingen kan de gezinshereniging tussen Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel beperkt worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid of indien valse documenten werden gebruikt of fraude werd gepleegd.

Het weigeren van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger moet worden beschouwd als het beperken van de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden. Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een

fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin).

In casu verwijst de gemachtigde naar het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod als reden om de verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen. Uit de bestreden beslissing blijkt wel dat er wordt verwezen naar de afweging omtrent de openbare orde die gemaakt zou zijn in 2015 toen het inreisverbod werd opgelegd, maar niet dat de gemachtigde is nagegaan of verzoeker valt onder voormelde gronden waardoor het verblijf kan worden geweigerd, bv. of dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Hoe dan ook blijkt in casu niet dat de gemachtigde de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft gesteund op artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormen van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, en die toelaten het recht op binnenkomst en het recht op verblijf van familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, te beperken om redenen van openbare orde.

Hierbij dient de gemachtigde ook op grond van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong en conform artikel 45 van de Vreemdelingenwet moet het om een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving gaan. Er zijn geen dergelijke motieven in de bestreden beslissing, hetgeen bevestigt dat de gemachtigde zijn weigering niet stoelt op artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet

Artikel 20 van het VWEU handelt over het burgerschap van de Unie en verleent iedere burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. In artikel 21 van het VWEU wordt dit recht op vrij verkeer opnieuw bevestigd en wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. Het eventuele verblijfsrecht van een derdelander-familielid in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof van Justitie heeft eveneens geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel is verankerd, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen (HvJ 7 oktober 2010, C-162/09, Lassal, pt. 31). De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof van Justitie daarentegen restrictief worden uitgelegd (HvJ 3 juni 1985, C-139/85, Kempf, pt. 13).

Het aan verzoeker opgelegde inreisverbod kan niet beschouwd worden als een inreisverbod in de zin van de artikelen 44nonies en 44decies van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormen van artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn.

De gemachtigde doet afbreuk aan artikel 21 van het VWEU en het bepaalde in de Burgerschapsrichtlijn door weigeren van een aanvraag tot gezinshereniging om de reden dat in het verleden een inreisverbod werd afgeleverd aan de derdelander, thans familielid van een Unieburger die haar rechten van vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 KA e.a. t. de Belgische staat en overgaat tot een afhankelijkheidstoets, doch dit arrest had enkel betrekking op derdelanders die een aanvraag indienden in functie van statische Belgen, die geen gebruik hadden gemaakt van hun recht op vrij verkeer, hetgeen verschillend is van de situatie in casu (dienaangaande stelt het HvJ in punt 40 van dit arrest immers: "Vervolgens preciseert deze rechter dat de betrokken Belgische staatsburger in elk van de zeven gevoegde hoofdzaken nooit zijn recht op vrij verkeer binnen de Unie heeft uitgeoefend. Bijgevolg kunnen de derdelanders die familieleden van die Belgische staatsburgers zijn, geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan richtlijn 2004/38 of artikel 21 VWEU (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punten 52 54)")

Het arrest Chavez-Vilchez gaat ook over statische Unieburgers en de toepassing van artikel 20 VWEU terwijl voorliggend geval gaat over een familielid van een Unieburger in toepassing van artikel 40bis Vw. en de uitoefening van de rechten zoals voorzien in artikel 21 VWEU en de Burgerschapsrichtlijn (zie ook RvV, nr. 260.227 van 6 september 2021; RvV nr. 263792 van 17 november 2021; RvV nr. 274 528 van 23 juni 2022)

De bijlage 19ter vermeldt dat verzoeker zijn familieband met de minderjarige Unieburger vaststaat en vereist van verzoeker dat hij het bewijs van hoederecht voorlegt, het bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de ouder die het verblijfsrecht aanvraagt, en het bewijs ziektekostenverzekering geldig in België.

Verzoeker heeft al deze documenten bezorgd. Uit het vonnis van de familie- en jeugdrechtbank met rolnummer 20/1184/A van 28 juni 2021 blijkt dat verzoeker, samen met de moeder van [I.], het hoederecht uitoefent.

Verzoeker deelt het ouderlijk gezag over zijn zoon, [I.O.], met de moeder van het kind. [I.] verblijft gelijkmatig bij verzoeker en bij zijn moeder, dit geldt ook voor vakanties.

[I.] is actueel 12 jaar oud. De scheiding tussen verzoeker en de moeder van [I.] en de strijd om het ouderlijk gezag over [I.] is bijzonder scherp geweest, maar de rechtbank stelt nu vast dat gelet op het akkoord tussen verzoeker en de moeder van [I.] er eindelijk een draagvlak tot vertrouwen in het wederzijdse ouderschap gevonden werd. Er werd vastgesteld dat beide ouders de oprechte intentie hebben [I.] groot te brengen in België.

De rechtbank wijst erop dat het behoud van de eigen identiteit en de ontwikkeling tot individu, evenals het faciliteren en het aanhalen van familiebanden, behoort tot de basisrechten van het kind.

Er werd vastgesteld door het Hof van Beroep te Antwerpen dat de 'gewone verblijfplaats' van [I.] steeds in België is geweest.

Verwerende partij gaat eraan voorbij dat de regeling van het ouderlijk gezag tussen verzoeker en de moeder van [I.] geen uitstaans heeft met het verblijfsrecht van verzoeker maar zich richt op [I.] zijn gewone verblijfplaats, zijn ontwikkeling en zijn recht om zowel met zijn vader als moeder contact te hebben.

Anders dan verwerende partij stelt, werd het uitreisverbod voor de moeder van [I.] uitdrukkelijk opgeheven.

Het evenwicht dat bereikt is tussen de ouders van [I.] is precair, en zeer moeizaam bevochten, en gericht op het centrum van [I.] zijn belangen als kind, zich verder ontwikkelen op zijn plaats van gewoonlijk verblijf, België.

Gelet op de historiek in dit dossier, is het onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om te suggereren dat de overeenkomst tussen verzoeker en de moeder van [I.] werd bedongen met het oog op een verblijfsrecht voor verzoeker.

De afhankelijkheidstoets die verwerende partij in toepassing van de KA rechtspraak wil voeren heeft hier geen plaats. Het arrest KA is niet van toepassing en het recht op verblijf voor de vader van een minderjarige Unieburger vloeit voort uit artikel 21 VWEU, de Burgerschapsrichtlijn en artikel 40bis Vw.

De band tussen verzoeker en zijn zoon wordt verondersteld, en blijkt overigens uit het administratief dossier en de moeite die hij gedaan heeft om die band gevrijwaard te zien.

Artikel 24.3 van het Handvest bepaalt aangaande de rechten van het kind, dat ieder kind er recht op heeft regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Verwerende partij toont niet aan dat de verblijfsregeling die voor [I.] bedongen is, met verzekerd contact met beide ouders, tegen [I.] zijn belangen ingaat.

Verwerende partij toont niet aan dat het in [I.] zijn belang zou zijn slechts per sociale media of andere moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden met verzoeker, in tegenstelling tot de

regelmatige, persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten in de zin van artikel 24.3 van het Handvest die [I.] vandaag heeft met zijn vader.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Ook het feit dat een kind wordt opgenomen in de pleegzorg, beëindigt de natuurlijke gezinsband niet (EHRM 25 februari 1992, Margareta en Roger Andersson/Zweden, § 72; zie ook ECRM 27 juni 1996, Johansen/Noorwegen, § 52). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan men aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat, nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60).

Bij de verwijdering van een vreemdeling met een gezin in een Verdragsstaat dient er volgens het EHRM toepassing gemaakt te worden van de Boultifcriteria of Unercriteria, zonder enkel terug te vallen op openbare orde problematiek die meespeelt. Zelfs ernstige criminele feiten zijn slechts een element in de afweging die moet gebeuren en geven op zich de doorslag niet (EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk, 24 november 2020, nr 80343/17, §87). Bij een dergelijke beoordeling kan er niet voorbijgegaan worden aan het feit dat een rechter in de Verdragsstaat reeds heeft vastgesteld dat het voor de kinderen omwille van hun verregaande integratie in de verdragsstaat voor hun hoger belang aangewezen is dat zowel zij als hun derdelands ouder in de Verdragsstaat kan blijven (EHRM, Unuane t. VK, §88-89).

Wanneer verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat “het kind kan evengoed door de moeder verzorgd worden”, miskent zij volledig de bevoegdheid van de Familierechtbank om dit te bepalen ingevolge artikel 374 BW.

Waar deze laatste enige voorzichtigheid aan de dag leggen, tot een sociaal en politieel onderzoek bevelen, het openbaar ministerie en de jeugdbrigade alsook het kind zelf aan het woord laten, gaat verwerende partij kort door de bocht en maakt blote veronderstellingen. Dat is onredelijk. Het is aan de Familierechtbank om te oordelen betreffende de ouderregeling van kinderen, en niet aan verwerende partij om daar hypothesen over te formuleren.

Er is geen wettige basis voor verwerende partij om tussen te komen in de ouder-kind relatie en het precaire evenwicht dat met behulp van de bevoegde rechtbanken is bedongen in het belang van [I.] en zijn ouders om hun respectievelijk gezinsleven met hem te beleven op zo'n manier dat contact en verzorging door beide ouders gewaarborgd blijft op de plaats van zijn gewoonlijk verblijf.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Volgens verzoeker kon verwerende partij niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft uiteengezet waarom verzoeker niet op grond van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten. Verweerder heeft er hierbij op gewezen dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet werd ingetrokken of opgeheven. Hij heeft tevens geduid dat hij rekening hield met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) waaruit blijkt dat in een dergelijk geval moet worden onderzocht of de afhankelijkheidsrelatie tussen een minderjarige burger van de Unie en diens ouder, die geen burger van de Unie is, kan rechtvaardigen dat aan de ouder van deze minderjarige burger van de Unie toch een verblijfsrecht wordt toegestaan (cf. HvJ 18 mei 2018, nr. C-82/16, K.A.). Verweerder heeft ook uitvoerig uiteengezet waarom hij meent dat in casu van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is en dat geenszins blijkt dat de weigering om verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toe te laten tot gevolg zou hebben dat zijn kind, I.O., het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou dienen te verlaten. Tevens heeft verweerder benadrukt dat hij van oordeel is dat de redenen van openbare orde die aan de basis liggen van het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd dienen te primeren op diens mogelijkheid om zijn gezinsleven in België te beleven. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Het staat niet ter discussie dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod waarvan de geldigheidsduur nog niet is verstreken. Verzoeker voert evenwel aan dat hij heden moet worden beschouwd als een vreemdeling die niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) valt en het bestaan van voormeld inreisverbod derhalve niet meer kan worden aangevoerd als een reden om te besluiten dat hij niet tot een verblijf in België kan worden toegelaten in functie van zijn, in het Rijk verblijvende, Poolse minderjarige zoon. Hij wijst er in dit verband op dat in artikel 2.3 van de richtlijn 2008/115/EG uitdrukkelijk is bepaald dat deze richtlijn niet van toepassing is op personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen “*in de zin van artikel 2.5 van de Schengengrenscode.*” Uit artikel 2.3 van de richtlijn 2008/115/EG kan evenwel geenszins worden afgeleid dat een inreisverbod dat werd opgelegd vooraleer een derdelander een recht op verblijf in functie van een burger van de Unie laat gelden plots alle rechtskracht zou verliezen. Daarenboven moet worden opgemerkt dat verzoeker een Marokkaans onderdaan is en dus niet kan worden aanzien als een burger van de Unie in de zin van de artikelen 20 en 21 van het VWEU en dat hij, als niet ten laste zijnde ouder van een minderjarige Poolse zoon, ook niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 2.2. van de richtlijn 2004/38/EG. Aangaande een op artikel 21, eerste lid van het VWEU en richtlijn 2004/38/EG gebaseerd afgeleid verblijfsrecht heeft het Hof van Justitie reeds aangegeven “*dat niet alle onderdanen van derde landen aan die richtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontnemen, maar uitsluitend zij die familielid zijn – in de zin van artikel 2, lid 2, van die richtlijn – van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die*

waarvan hij de nationaliteit bezit (arresten van 15 november 2011, *Dereci e.a.*, C-256/11, EU:C:2011:734, punt 56; 6 december 2012, *O e.a.*, C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 41, en 18 december 2014, *McCarthy e.a.*, C-202/13, EU:C:2014:2450, punt 36)” (cf. HvJ 10 mei 2017, nr. C-133/15, *Chavez-Vilchez*, § 52, eigen onderlijning). Specifiek wat betreft de gezinshereniging met een descendent heeft het Hof van Justitie gesteld dat een bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie die niet ten laste is van deze burger van de Unie *“zich niet op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn „ten laste” van die houder in de zin van richtlijn 2004/38 kan beroepen om een recht van verblijf in de gastlidstaat te verkrijgen (zie in die zin arrest van 10 oktober 2013, Alokpa en Moudoulou, C-86/12, EU:C:2013:645, punt 25)”* (HvJ 13 september 2016, nr. C-165/14, *Rendón Marin*, § 50). Er blijkt dan ook niet dat verzoekers verwijzing naar de personen die zijn bedoeld in artikel 2.5 van de verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, door verzoeker omschreven als de Schengengrenscodes, relevant is. Los van deze vaststellingen moet ook worden benadrukt dat een derdelander slechts een recht op verblijf aan zijn status van familielid van een burger van de Unie kan ontnemen wanneer is vastgesteld dat hij voldoet aan de voorwaarden hiertoe en dat hij dus niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat hij sinds de geboorte van zijn Poolse zoon moet worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie op wie de regels die zijn opgenomen in de richtlijn 2008/115/EG nooit van toepassing waren. Verzoeker stelt dan ook onterecht dat verweerder in de bestreden beslissing niet dienstig meer kan verwijzen naar het inreisverbod dat hem werd opgelegd.

Het voorgaande laat evenwel niet toe om zonder meer te besluiten dat de ouder van een minderjarige burger van de Unie nooit een afgeleid recht op verblijf zou kunnen ontnemen aan deze verwantschapsband. Het Hof van Justitie heeft immers ook reeds meermaals aangegeven dat de situatie zich kan voordoen dat de omstandigheid dat de daadwerkelijk voor een minderjarige Unieburger zorgende ouder die derdelander is, niet met deze burger in de gastlidstaat mag wonen, ieder nuttig effect ontnemt aan het verblijfsrecht van deze burger, aangezien het genot van het verblijfsrecht door een minderjarig kind noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk zorg voor hem draagt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (cf. HvJ 19 oktober 2004, nr. C-200/02, *Zhu en Chen*, § 45, HvJ 10 oktober 2013, nr. C-86/12, *Alokpa en Moudoulou*, § 28, HvJ 13 september 2016, nr. C-165/14, *Rendón Marin*, § 51). Verweerder diende dan ook na te gaan of het niet toekennen van een recht op verblijf aan verzoeker, een derdelander die ouder is van een minderjarige burger van de Unie, zou impliceren dat deze burger van de Unie, I.O., gelet op zijn afhankelijkheidsband, in de praktijk niet het verblijfsrecht zou kunnen genieten waarover hij als burger van de Unie beschikt.

In voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat het niet is betwist dat het minderjarige Poolse kind, dat verzoeker stelt te willen vervoegen, tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten in functie van zijn in België verblijvende en werkende Poolse moeder. Verzoeker toont daarnaast ook niet aan dat verweerders standpunt dat, gezien de leeftijd van I.O., zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling en de mate waarin hij een affectieve relatie heeft met elk van zijn ouders, er niet kan worden besloten dat er een risico voor het evenwicht van dit kind zou ontstaan indien verzoeker niet in het Rijk kan verblijven incorrect of kennelijk onredelijk is. De Raad neemt hierbij mede in aanmerking dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat I.O. lichamelijke of emotionele ontwikkelingsproblemen heeft en dat verzoeker en zijn zoon in het verleden ook niet steeds in hetzelfde land verbleven – dit gelet op het feit dat verzoeker een gevangenisstraf diende uit te zitten in Duitsland, dat hij, nadat was vastgesteld dat hij illegaal in het Rijk verbleef en uit zijn gedrag bleek dat hij een gevaar vormde voor de openbare orde, werd gerepatriëerd naar Marokko en dat zijn voormalige partner er een tijdlang voor opteede om met I.O. in Polen te verblijven – en dat de bestreden beslissing niet uitsluit dat zij onderling verdere contacten en affectieve banden onderhouden. De stukken waaruit blijkt dat verzoeker actueel contacten onderhoudt met zijn zoon en er een zekere affectieve relatie is, laten de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Er kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat verweerder de verplichting niet respecteerde om na te gaan of, gelet op alle omstandigheden van het geval, een weigering van verzoekers verblijfsaanvraag een beletsel vormde voor zijn minderjarige zoon om zijn recht op verblijf in België uit te oefenen. Het gegeven dat verweerder hierbij verwees naar het arrest KA (HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, KA) en dat dit arrest werd geveld in een zaak waarbij de minderjarige burger van de Unie geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer, leidt niet tot een ander besluit. Ook in het arrest KA heeft het Hof van Justitie namelijk geargumenteerd dat verweerder zich niet zonder meer mag beroepen op het feit dat een derdelander, ouder van een minderjarige burger van de Unie, is onderworpen aan een inreisverbod om diens verblijfsaanvraag te weigeren en dat verweerder dient na te gaan of de weigering van deze verblijfsaanvraag niet tot gevolg zal hebben dat de betrokken Unieburger *“feitelijk*

gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen” (HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, § 57). Het loutere gegeven dat het Hof van Justitie deze uitspraak deed in een zaak waarbij de minderjarige burger van de Unie geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer houdt niet in dat de argumentatie van dit rechtscollege niet zou gelden in een geval, zoals in voorliggende zaak, waarbij de erkenning van een afgeleid recht op verblijf wordt gevraagd in functie van een minderjarige burger van de Unie die verblijft in een andere lidstaat dan diegene waarvan hij de nationaliteit heeft. Het uitgangspunt van het Hof van Justitie is namelijk dat geen beslissing mag worden genomen die een minderjarige burger van de Unie zijn effectieve genot van de aan zijn status van Unieburger verbonden rechten ontnemt. De Raad kan niet inzien waarom voor een minderjarige burger van de Unie die gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer een andere regeling zou gelden. Het Hof van Justitie heeft daarenboven, wat betreft de gezinshereniging met een statische burger van de Unie, reeds duidelijk gesteld dat ook *“deze situaties een onlosmakelijke band hebben met de vrijheid van verkeer en van verblijf van de Unieburger”* (cf. HvJ 13 september 2016, nr. C-165/14, Rendón Marin, § 75). Niet het feit dat de minderjarige burger van de Unie in het verleden gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer is in voorliggende zaak doorslaggevend, doch wel de eventuele vaststelling dat de bestreden beslissing afbreuk doet aan het genot van de rechten verbonden aan de status van Unieburger, waaronder het recht om vrij op het grondgebied van de Unie te reizen en te verblijven. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder verkeerdelijk heeft verwezen naar de visie die het Hof van Justitie in het arrest KA heeft verwoord.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat verweerder enige bepaling van de richtlijn 2004/38/EG in samenhang met artikel 21 van het VWEU heeft geschonden.

2.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de familieleden van de burger van de Unie die voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden een recht op verblijf hebben, kan het volstaan aan te geven dat een vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod bezwaarlijk kan stellen dat hij voldoet aan de voorwaarden om België binnen te komen. Een vreemdeling aan wie een verbod is opgelegd om naar België te reizen kan niet voorhouden dat, wanneer hij met miskenning van dit verbod het land binnenkomt, abstractie moet worden gemaakt van dit inreisverbod en hij slechts moet aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden om in het Rijk te kunnen verblijven.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet licht verzoeker toe dat deze bepaling voorziet dat de verblijfsaanvraag van een familielid van een burger van de Unie kan worden geweigerd indien onwettige middelen worden gebruikt en om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid en dat, wanneer redenen van openbare orde worden aangehaald, verweerder rekening moet houden met de interpretatie die het Hof van Justitie aan dit begrip geeft. Verweerder heeft in de bestreden beslissing evenwel nergens aangegeven dat hij toepassing heeft gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft opgemerkt dat verzoeker geen recht op verblijf in het Rijk kan laten gelden omdat hij is onderworpen aan een inreisverbod en hij dus niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Verzoeker stelt dat verweerder hierbij heeft geduid dat hij, bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, reeds een belangenafweging maakte. Hij zet uiteen dat echter niet blijkt dat verweerder onderzocht of hij actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving. Aangezien verweerder geen toepassing maakte van artikel 43 van de Vreemdelingenwet om de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, kan verzoeker echter niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder dit wetsartikel schond door de verplichtingen die gepaard gaan met het gebruik van dit artikel niet te respecteren.

Het gegeven dat verweerder het op 18 november 2015, na een belangenafweging, vereist achtte om een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar op te leggen, laat bovendien toe aan te nemen dat verweerder, bij het nemen van deze beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, van oordeel was dat verzoeker gedurende langere tijd een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Voorts moet worden benadrukt dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 18 november 2015 niet werd vernietigd en dit dus een beslissing is

waarmee in het rechtsverkeer rekening moet worden gehouden. Indien verzoeker, die niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie, van oordeel was dat er actueel geen gevaar meer van hem uitgaat dan kon hij, zoals door de wetgever is bepaald in artikel 74/12, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, een gemotiveerde aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. In afwachting van een antwoord op een dergelijke aanvraag heeft hij, gelet op de uitdrukkelijke bepaling in artikel 74/11, § 4 van de Vreemdelingenwet, evenwel geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Verzoeker, die zich bovendien schuldig maakte aan eigenrichting, door met miskenning van een geldig inreisverbod naar België te reizen, heeft geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod ingediend. Hij kan, nu hij zelf geen gebruik maakte van de hiertoe door de wetgever bepaalde procedure, dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder de redenen die aan de basis lagen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod diende te herbekijken.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verweerder hoe dan ook wel nog heeft geduid dat hij heden de redenen van openbare orde die aan het inreisverbod ten grondslag liggen belangrijker acht dan verzoekers private belang om zijn gezinsleven in België te beleven. Verzoeker, die jarenlang allerhande strafbare feiten pleegde en die ook in Polen het voorwerp uitmaakt van een onderzoek wegens, onder meer, slagen en verwondingen, toont niet aan dat dit een kennelijk onredelijke appreciatie is.

Er blijkt niet dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast doordat verweerder in casu zou hebben nagelaten de toetsing door te voeren die is voorzien in artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG moet worden herhaald dat niet blijkt dat de bepalingen van voormelde richtlijn in casu van toepassing zijn, daar verzoeker geen familielid is van een burger van de Unie zoals bepaald in artikel 2.2. van deze richtlijn.

Verzoeker toont, door te stellen dat verweerder de bestreden beslissing niet heeft gesteund op artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet, niet aan dat deze wetsbepalingen zijn geschonden.

2.2.5. Verzoekers uiteenzetting dat hij samen met zijn voormalige partner het hoederecht heeft over zijn Poolse zoon, die in België verblijft, en dat hij het bewijs overmaakte dat hij beschikt over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering, leidt op zich ook niet tot het besluit dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien of dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast. Voormelde gegevens leiden namelijk niet tot de vaststelling dat automatisch diende te worden aangenomen dat verzoeker niet aan de binnenkomstvereisten moest voldoen. Verweerder heeft, zoals reeds toegelicht, in aanmerking genomen dat, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, de vaststelling dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod niet zonder meer toelaat om zijn verblijfsaanvraag af te wijzen en dat diende te worden nagegaan of de weigering om verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te willigen tot gevolg kan hebben dat zijn minderjarige Poolse zoon feitelijk wordt gedwongen om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Verweerder heeft uiteengezet op grond van welke argumentatie hij oordeelde dat het feit dat verzoekers verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd niet inhoudt dat zijn minderjarige zoon het grondgebied van de Unie zal dienen te verlaten. Er wordt niet aangetoond dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk is en dat hij niet vermocht zich te beroepen op het bestaan van het inreisverbod.

Verzoekers bemerking dat de familierechtbank heeft vastgesteld dat hij en zijn voormalige partner de intentie hebben om hun gemeenschappelijk kind in België te laten opgroeien en zijn toelichting dat deze regeling niet tegen de belangen van het minderjarige kind ingaat doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Door te motiveren dat de voormalige partner van verzoeker heeft aangetoond dat zij in staat is om het kind, in functie van wie verzoeker een recht op verblijf laat gelden, te verzorgen, miskent verweerder geenszins de bevoegdheid van de familierechtbank. Hij doet slechts een feitelijke vaststelling. Verzoeker stelt verkeerdelijk dat verweerder uitgaat van veronderstellingen. Het “*citaat*” dat verzoeker aanhaalt kan daarenboven niet worden teruggevonden in de bestreden beslissing.

Door een standpunt in te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker blijft verweerder binnen zijn bevoegdheden en oordeelt hij niet in de plaats van de familierechtbank omtrent de regeling inzake het ouderlijk gezag. De Raad kan daarnaast ook enkel vaststellen dat verzoeker verweerders vaststelling dat hij de familierechtbank heeft misleid door na te laten te verduidelijken dat hij het

voorwerp uitmaakte van een inreisverbod en daarentegen de schijn heeft gewekt dat hij wel degelijk een verblijfstitel zou krijgen – hetgeen steun vindt in de stukken van het administratief dossier – niet betwist. Het feit dat verzoeker en zijn voormalige partner “*een akkoord*” hebben bereikt waarbij evenwel geen rekening wordt gehouden met een juridische realiteit, met name dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en het gegeven dat de familierechtbank, binnen zijn bevoegdheden, geen probleem ziet in de afgesproken regeling, impliceert niet dat verweerder niet langer kan oordelen over een verblijfsaanvraag. Verzoeker toont niet aan op grond van welke wettelijke bepaling hij door met zijn voormalige partner een akkoord af te sluiten en dit te laten bevestigen door de familierechtbank verweerders bevoegdheden aan banden zou kunnen leggen.

Verzoeker wijst ook nog op de belangen van zijn minderjarig kind. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat verweerder deze belangen in aanmerking heeft genomen. De Raad kan in dit verband slechts herhalen dat verweerder heeft vastgesteld dat de afwijzing van verzoekers verblijfsaanvraag niet tot gevolg heeft dat het verblijfsrecht van I.O. in België in het gedrang komt en dat hij heeft toegelicht op grond van welke argumentatie hij besloot dat het recht op vrij verkeer van dit kind gevrijwaard blijft. Hij heeft tevens gemotiveerd dat de afwijzing van de verblijfsaanvraag niet tot gevolg heeft dat verzoeker zijn rol als ouder niet kan opnemen. In dit verband heeft hij uiteengezet dat er gebruik kan worden gemaakt van de moderne communicatiemiddelen en dat I.O. verzoeker occasioneel kan bezoeken in diens land van herkomst of elders. Daarnaast heeft verweerder erop gewezen dat verzoeker ook vanuit het buitenland financieel kan bijdragen teneinde het welbevinden van het kind te vrijwaren. Verweerder heeft, zoals reeds aangegeven, geoordeeld dat, gezien de leeftijd van het kind, diens lichamelijke en emotionele ontwikkeling en de mate waarin het een affectieve relatie heeft met beide ouders, het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als het gescheiden dient te leven van verzoeker als zeer laag kan worden ingeschat. Hij heeft er ook de aandacht op gevestigd dat het belang van verzoekers kind niet het enige belang is waarmee hij rekening moet houden en dat hij de bescherming van de openbare orde belangrijker acht dan het private belang dat bestaat in het beleven van een gezinsleven in België.

Verzoeker vestigt de aandacht op het feit dat hij een band heeft met zijn zoon. Verweerder betwist het bestaan van een dergelijke band evenwel niet. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder terdege rekening hield met het bestaan van deze band. De bestreden beslissing gaat ook uit van het feit dat verzoekers zoon zijn gewone verblijfplaats in België heeft en er kan niet worden vastgesteld dat deze beslissing op zich een hinderpaal vormt voor dit kind om zich verder te ontwikkelen en contacten te onderhouden met familieleden.

De bestreden beslissing belet verzoekers zoon ook niet om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden. Het is aan verzoeker en zijn partner om, gelet op hun respectieve verblijfsrechtelijke situatie, hieromtrent een regeling uit te werken. Er blijkt geenszins dat een dergelijke regeling onmogelijk wordt gemaakt doordat verzoekers aanvraag om tot een verblijf in België te worden toegelaten wordt afgewezen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen kan uit artikel 24.3 van het Handvest van de grondrechten niet worden afgeleid dat regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders enkel mogelijk zijn indien beide ouders in hetzelfde land verblijven en dat verweerder zou dienen toe te lichten waarom bepaalde wijzen om deze betrekkingen en contacten te organiseren al dan niet in het belang van de minderjarige zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Verzoekers bemerking dat zijn voormalige partner niet langer onder een “*uitreisverbod*” valt en dat hij het niet aanvaardbaar vindt dat verweerder suggereert dat hij met deze vrouw een overeenkomst afsloot die er voornamelijk op is gericht om een verblijfsrecht te verwerven, laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Een schending van artikel 24.3 van het Handvest van de grondrechten, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, blijkt niet.

2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden geduid dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen.

Er kan dan ook niet worden besloten dat er sprake is van een inmenging in verzoekers privé- of gezinsleven doordat de bestreden beslissing wordt genomen. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt tevens niet dat verzoeker, die de Marokkaanse nationaliteit heeft, enkel in België, met zijn kind, dat, net zoals zijn ex-partner, de Poolse nationaliteit heeft en voorheen ook reeds enige tijd in Polen verbleef, een gezinsleven kan ontwikkelen of verderzetten. Aangezien er in casu geen sprake is van een verwijderingsmaatregel om redenen van openbare orde, maar om een afwijzing van een verblijfsaanvraag, kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en de door dit rechtscollege ontwikkelde criteria in zaken waarbij een gevestigde vreemdeling om redenen van openbare orde werd onderworpen aan een verwijderingsmaatregel. Ook zijn verwijzing naar een arrest van het EHRM waarbij werd aangegeven dat een nationaal rechtscollege reeds oordeelde dat het te hard zou zijn om bepaalde gezinsleden te scheiden en waarbij werd vastgesteld dat de ene partner de hulp van de andere partner nodig heeft is in deze irrelevant. Er blijkt immers niet dat een rechtscollege in België zou hebben besloten dat het onredelijk hard zou zijn om verzoeker, die is onderworpen aan een inreisverbod, niet toe te laten om een gezinsleven in België te hebben en verweerder heeft in casu, op gemotiveerde wijze, uiteengezet dat de moeder van het minderjarige kind de zorg voor dit kind op zich kan nemen. Verzoeker bewijst ook niet dat de bestreden beslissing enig aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, raakt. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou beletten om de bestreden beslissing te nemen.

Tot een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden besloten.

2.2.7. Verzoeker zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij meent dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK